

ZJEDNOTENIE TALIANSKA A REVOLUČNÉ ROKY 1868 – 1874 V ŠPANIELSKU

Chronológia vybraných udalostí

Zjednotenie Talianska

1852 - C. Cavour sa stal ministerským predsedom v Sardínskome kráľovstve.

1855 - Sardínia vstúpila po boku západných mocností do krymskej vojny.

1857 - neúspech Mazziniho výpravy na Sapri. Liberáli založili Národný spolok, ktorý mal v duchu Cavourovej koncepcie bojovať za zjednotenie Talianska.

20. 7. 1858 - tajné rokovania Napoleona III. a C. Cavoura v Plombières.

Apríl 1859 - povstanie vo Florencii vyhnalo arcivojvodu Leopolda Habsburského. Nepokoje vypukli tiež v Parme a Modene.

29. 4. 1859 - Rakúsko vyhlásilo vojnu, čím sa stalo agresorom a stratilo nárok na pomoc Nemeckého spolku.

Jún 1859 - rakúske vojsko utrpelo ťažké porážky v bitkách pri Magente (4. 6.) a Solferine (24. 6.).

11. 7. 1859 - v meste Villafranca bol dojednaný predbežný francúzsko-rakúsky mier. Podľa neho mal Piemont dostať len Lombardsko. V novembri ustanovenia potvrdil mier podpísaný v Zürichu.

August 1859 - ľudové povstania v strednej Itálii (Florencia, Parma, Modena) požadovali pripojenie k Sardínskemu kráľovstvu.

Marec - apríl 1860 - plebiscit rozhodol o pripojení Toskánska, Parmy, Modeny a časti pápežského štátu k Piemontu. K Francúzsku bolo pripojené Savojsko a Nizza.

11. 5. 1860 - G. Garibaldi sa s dobrovoľníkmi vylodil na Sicílii, aby tam viedol boj proti

neapolskému kráľovi. V septembri vstúpil do Neapola.

Jeseň 1860 - piemontské vojsko obsadilo Marky a Umbriu. Plebiscit potvrdil pripojenie Neapolska a Sicílie.

Marec 1861 - Viktor Emanuel bol na zasadaní prvého talianskeho Národného zhromaždenia vyhlásený za talianskeho kráľa. Mimo zjednotené Taliansko stále ostávali Benátsko a Rím.

August 1862 - Garibaldi sa proti vôli Viktora Emanuela II. neúspešne pokúsil dobyť Rím. Bol porazený kráľovským vojskom.

Október 1866 - Taliansko za účasť v prusko-rakúskej vojne získalo na základe viedenského mieru Benátsko.

Október 1867 - Garibaldi sa opäť neúspešne pokúsil dobyť Rím. Tentoraz ho porazili francúzske jednotky.

20. 9. 1870 - talianski dobrovoľníci spolu s kráľovskými jednotkami dobyli Rím. Stalo sa tak po kapitulácii jeho hlavného ochrancu Napoleona III. vo vojne s nemeckými krajinami. Bol ukončený zjednocovací proces a Rím sa stal v januári 1871 hlavným mestom Talianska.

13. 5. 1871 - taliansky parlament prijal zákon o zárukách pápežskej nezávislosti. Pápež bol v ňom prehlásený za panovníka v ohraničenej oblasti Vatikánu. Pius IX. nesúhlasil a vyhlásil sa za zajatca talianskeho štátu.

Revolúcia 1868 – 1874 v Španielsku

1843 - 1868 - vláda Izabely II.

18. 9. 1868 - povstanie námorníkov v Cádize sa stalo signálom na revolúciu. Kráľovná Izabela II. musela utiecť z krajiny a vlády sa ujala koalícia progresistov a liberálov.

11. 2. 1869 - zišli sa ústavodarné kortesy.

Jún 1869 - kortesy prijali novú liberálnu monarchistickú ústavu.

Január 1871 - február 1873 - vláda kráľa Amadea I. Savojského.

11. 2. 1873 - kortesy vyhlásili republiku.

2. 1. 1874 - štátny prevrat generála M. Pavíu.

29. 12. 1874 - Alfonz XII. prehlásený kráľom.

1874 - 1885 - panovanie Alfonza XII. Bourbonského.

22. 6. 1876 - ústavodarný snem prijal novú ústavu, vznikla konštitučná monarchia.